

Arrest

nr. 244 560 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter van verzoekster diende op 6 november 2019 te Willebroek een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van de echtgenote van haar oom (tante), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 27 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 7 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2019 werd ingediend door:

Naam: N.(…)

Voornaam: M.(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister

Verblijvende te/verklaart te verblijven te:

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.11.2019 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde A.(…) M.(…), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de aanvraag gezinshereniging van N.(…) M.(…) overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan geen toepassing vinden gezien haar moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van D.(…) M.(…) werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 27.04.2020 op naam van D.(…) M.(…). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van ‘andere familieleden van een burger van de Unie’:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze artikelen vormen een omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38 in de nationale wet. Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere van zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU- onderdaan. Verzoekster deed een aanvraag bij Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij zich in die situatie herkent. Zij bracht het bewijs deel uit te maken van het gezin van haar zus en zij toonde aan ten laste te zijn van haar.

De website van gedaagde stelt het volgende:

b) Indien u, in het land van herkomst, ten laste bent van of inwoont bij een burger van de Unie die u wenst te begeleiden of bij wie u zich wil voegen, moet u:

- uw verwantschapsband met de gezinshereniger bewijzen, en*
- bewijzen dat u ten laste was van de gezinshereniger in het land van herkomst en dat deze afhankelijkheid op het moment van de verblijfsaanvraag nog steeds bestaat, of*
- bewijzen dat u bij hem inwoont/met hem samenwoont (voor de aankomst van de burger van de Unie in België).*

U moet documenten voorleggen die zijn opgesteld door de bevoegde overheid van het land van oorsprong of herkomst. Als dergelijke documenten ontbreken, mag u door welk bewijsmiddel ook uw verwantschapsband aantonen en aantonen dat u ten laste bent van de gezinshereniger of bij hem inwoont. Dat gedaagde stelt dat door de weigering van de aanvraag van haar moeder meteen ook haar aanvraag zou moeten worden geweigerd.

Dat geen enkel artikel in de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke regeling.

Dat minstens gedaagde niet motiveert op welke rechtsbasis deze weigering kan worden geformuleerd.

Dat niet anders kan worden besloten dan dat art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de motivering faalt gezien deze kennelijk afwezig is met ebtrekking tot de juiste rechtsgrond om de weigering te motiveren.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

2.4. In de beslissing wordt gesteld dat de aanvraag van de dochter van verzoekster “overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 (...) geen toepassing (kan) vinden gezien haar (sic) moeder en wettelijke vertegenwoordiger geen verblijfsrecht heeft bekomen. De aanvraag gezinshereniging van D.(...) M.(...) werd geweigerd gezien uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat ze reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 27.04.2020 op naam van D.(...) M.(...). De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.”

2.5. De Raad merkt op dat een motivering door verwijzing naar andere stukken een afdoende motivering is indien de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde ter kennis is gebracht en dit stuk zelf afdoende gemotiveerd is (cf. RvS 24 mei 2018, nr. 241.584).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster wel degelijk in kennis werd gesteld van de motieven waarom de aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie, die zij in eigen naam had ingediend, op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd geweigerd. Verzoekster stelde tegen deze weigeringsbeslissing overigens een beroep in bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 249 559), dat aanleiding gaf tot het verwerpingsarrest van 23 november 2020 (RvV 23 november 2020, nr. 244 559). In dit arrest werd het volgende gesteld:

“(…)

2.4. Samen met de gemachtigde van de minister stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel bewijs neerlegt van het feit dat zij reeds in haar land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, hetgeen overigens weinig waarschijnlijk lijkt aangezien de referentiepersoon de echtgenote van verzoeksters oudere broer betreft. Verzoekster stelt dat zij ten laste is van haar Nederlandse schoonzus en met haar samenwoont en daarom wel degelijk in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, wat het bewijs betreft dat zij ‘ten laste’ is van de referentiepersoon, onder andere een “Attestation de non-imposition de la TH-TSC” van 2 augustus 2019 neerlegde, bewijzen van geldstortingen voor de periode maart tot juli 2019, een verklaring op eer van de referentiepersoon, loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode december 2018 tot januari 2020 en attesten van het OCMW van Willebroek van niet-steunverlening voor verzoekster en haar kinderen.

2.6. Verzoekster beweert in haar middel dat uit het “Attestation de non-imposition de la TH-TSC” zou blijken dat zij in haar land van herkomst geen inkomen uit arbeid verwierf en dat er bedragen verstuurd werden door de referentiepersoon. Zij kan worden bijgetreden waar zij oppert dat er geen vaste regels bestaan wat de hoogte van de bedragen of de duur van de stortingen betreft. In haar middel maakt verzoekster gewag van een “zeer sterk vermoeden van onvermogenheid” omwille van haar huwelijksproblemen en het gegeven dat het niet onlogisch is dat zij na haar echtscheiding naar België kwam.

2.7. Het vermoeden van verzoekster is evenwel niet van aard om concreet aannemelijk te maken dat zij voor haar komst naar België niet in haar basisbehoeften kon voorzien en om die reden ten laste zou zijn van de referentiepersoon die in België verblijft.

De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te vereisen dat verzoekster aannemelijk dient te maken dat zij onvermogen was toen zij in haar land van herkomst verbleef en afhankelijk was van de ondersteuning van de in België verblijvende referentiepersoon.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats overwogen dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene niet kon beschikken over inkomsten, noch dat ze niet ten laste viel van haar toenmalige echtgenoot (de echtscheiding werd uitgesproken op 25.07.2019, net voor haar vertrek uit Marokko)”.

Naar aanleiding van de geldstortingen (het betreft 7 stortingen van elk ongeveer 150 euro gedurende een periode van een viertal maanden) wordt in de beslissing gesteld dat “deze (...) te beperkt (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”. De gemachtigde van de minister oppert bovendien dat verzoekster verzuimt om aan te tonen dat “de referentiepersoon - gelet op haar gezinssamenstelling - beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zowel betrokkene als haar twee minderjarige kinderen bijkomend ten laste te nemen”. De gemachtigde van de minister concludeerde daarom op goede gronden dat niet aannemelijk werd gemaakt “dat betrokkene onvermogen was ten tijde van deze geldstortingen en dat ze op deze sommen aangewezen was om te voorzien in het levensonderhoud van zowel haarzelf als haar twee minderjarige kinderen”.

Tenslotte stelt de gemachtigde van de minister dat “(h)et gegeven dat betrokkene sedert november 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine”. De Raad merkt op dat verzoekster niet kan overtuigen waar zij

stelt dat zij onvermogen is en geen enkele van voorgaande pertinente vaststellingen weerlegt. De gemachtigde van de minister kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat "(b)etrokkene (...) dus niet afdoende aan(toont) te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging".

2.8. Er werd geen schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de gemachtigde van de minister is niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

*Het middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is ongegrond.
(...)"*

2.7. Verzoekster weerlegt nergens de stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat minderjarige kinderen het statuut van hun wettelijke vertegenwoordiger volgen, zodat de gemachtigde van de minister kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing die in hoofde van verzoekster werd genomen. Verzoekster brengt immers geen elementen aan waaruit zou blijken dat haar minderjarige kind wél "ten laste" zou zijn van de in België verblijvende referentiepersoon, hetgeen zou nopen tot een andere beoordeling van diens aanvraag van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

2.8. Er werd geen schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Er is evenmin sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN